

РЕШЕНИЕ

№ 5329

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 65 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА

при участието на секретаря ЗОРНИЦА ЛЮДМ. ПЕШЕВА
като разгледа докладваното от ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА Гражданско дело № 20231110152024 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от „ИНТЕРНESHЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД, чрез адв. С., срещу А. В. Д., с която са предявени по реда на чл. 422 ГПК обективно съединени положителни установителни искове, с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на вземане спрямо ответника А. В. Д., ЕГН ***** за следните суми: сумата от **2 300,00 лева**, представляваща главница по Договор за потребителски кредит SO № 3132/14.07.2022 г., ведно със законна лихва от 05.04.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от **113,85 лева**, представляваща договорна лихва за периода от 28.08.2022 г. до 28.08.2022 г., сумата **139,92 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 29.08.2022 г. до 03.04.2023 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по [чл. 410 ГПК](#) от 24.04.2023 г. по ч. гр. д. № 18366/2022 г. по описа на СРС, 65 състав.

Ищецът твърди, че между страните бил сключен Договор за потребителски кредит SO № 3132/14.07.2022 г. по който ищецът „ИНТЕРНESHЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД с търговско наименование HAPPY CREDIT имал качеството на кредитодател, а ответникът А. В. Д. имал качеството на кредитополучател. Договарянето било осъществено, чрез средства за комуникация от разстояние (електронна поща, уеб-сайт: www.happycredit.bg), като индивидуалния Договор за потребителски кредит бил сключен във формата на електронен документ и отношението е реализирано при спазване на изискванията на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, Закона за платежните услуги и платежните системи, Закона за задълженията и договорите, Закона за потребителския кредит, Закона за електронния документ и електронния подпис, както и Закона за електронната търговия. Договорът между страните бил сключен онлайн, като Кредитополучателят го е подписал в Профила си в платформата на Кредитодателя, въвеждайки SMS персонален идентификационен шест цифрен код, изпратен му от автоматичната системата на „ИНТЕРНESHЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД, служещ като потвърждение на желанието му и имащ силата на саморъчен подпис за сключване на Договора на основание чл. 13, ал. 4 във връзка с ал. 1 от ЗЕДЕП. Поддържа, че конкретните

действия по отпускане на кредита са описани в Договора и Общите условия, уреждащи отношенията между „ИНТЕРНЕТЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД и А. В. Д. за предоставения от дружеството потребителски кредит. Твърди, че по силата на сключения индивидуален договор за потребителски кредит SO № 3132/14.07.2022 г. ищецът отпуснал кредит на ответника в размер на 2300 лева, като предоставил сумата по личната банкова сметка на ответника, с оглед което счита, че ищцовото дружество е изпълнило задълженията си по процесния договор. Посочва, че ответникът се е задължил да върне на ищеца заемната сума, като съгласно условията на сключения индивидуален договор да заплати сумата в размер на 3103,85 лева, ведно с дължимата договорна лихва и такса експерсно разглеждане. Договорът бил за срок от 45 дни, като сумата по същия е следвало да бъде издължена на 28.08.2022 г. на една погасителна вноски. Сочи, че ответникът не е извършвал погашения по процесния кредит, поради което същият дължи на ищеца сумата за главница в пълен размер. Заявява, че ответникът дължи и договорна лихва в размер на 113,85 лева за периода от дата на първа вноски - 28.08.2022 г. до 28.08.2022 г. - дата на последна вноски, както и обезщетение за забава върху непогасената главница в размер на 139,92 лева, за периода от 29.08.2022 г. до 03.04.2023 г., както и законна лихва от момента на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда до окончателното изплащане на дължимите суми. Ето защо намира, че е налице правен интерес от предявяване на настоящите иски. Претендира направените по делото разходи.

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва исковите по основание и размер. Сочи, че ответникът има качеството на потребител, като изтъква, че съгласно уговорените параметри в чл. 2 от процесния договор, сумата по кредита е в размер на 2300 лева, срока на кредита е 45 дни, уговореният годишен лихвен процент е 40.15 %, а годишният процент на разходите е 47.98 %. Изтъква, че разпоредбата на чл. 22 от ЗПК, предвижда, че при неспазване на императивните изисквания към договора за потребителски кредит, уредени в чл. 10, ал. 1, чл. 11 ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 от ЗПК, сред които били точното определяне на възнаградителната лихва - чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК и на годишният процент на разходите - чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, процесният договор за потребителски кредит се явявал изцяло недействителен. Сочи, че лихвеният процент по кредита и годишният процент на разходите по кредита трябвало да бъдат индивидуално уговорени. Счита, че процесният договор не отговарял и на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9, т. 10 и т. 20 от ЗПК, тъй като не внасял в достатъчна степен яснота, пълнота и прозрачност. В процесния договор, при определяне на ГПР не били взети предвид допусканията, използвани при пресмятането му по формулата по Приложение № към ЗПК, по правилото на чл. 19, ал. 2 ЗПК. Пропуснат бил и лихвеният процент на ден при евентуално упражняване на потребителското право на отказ, съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 2 ЗПК. Предвид гореизложеното, счита че процесният договор е недействителен на основание чл. 22 ЗПК, като само на това основание предявените иски следва да бъдат отхвърлени. Счита, че в конкретния случай е неприложима нормата на чл. 26, ал. 4 ЗЗД и нищожността на клаузите за определяне на процента възнаградителна лихва и ГПР на процесния договор обуславя недействителност на целия договор. Намира за неравнопоставна клаузата „експерсно разглеждане на заявлението с искане за отпускане на потребителски кредит, за която такса се дължи заплащане в размер на 690 лева. Намира за недействителна и клаузата на чл. 8 от сключения между страните договор за кредит, съгласно която кредитодателят предоставя допълнителна услуга на кредитополучателя, даваща му възможност за удължаване срока за връщане на отпуснатия кредит 30, 45, 60, 75 или 90 календарни дни след първоначално определения срок (падеж), като за предоставената услуга кредитополучателят ще заплати на кредитодателят такса за удължаване на срока, съгласно тарифата на ищеца. Поддържа, че е направил плащания в размер на 2411,55 лева и в тази връзка представя доказателства. Ето защо счита, че исковите следва да бъдат отхвърлени като неоснователни, в условията на евентуалност, счита, че платената сума в размер на 2411,55 лева да бъде приспадната от главницата по договора за кредит.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по

делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, а и от представените по делото писмени доказателства, в т.ч. индивидуален договор за потребителски кредит SO №3132 от 14.07.2022 и преддоговорна информация, обективирана в Стандартен европейски формуляр, се установява, че на 14.07.2022 г. между „ИНТЕРНЕТЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД, като кредитодател, и А. В. Д., като кредитополучател, е бил сключен договор, по силата на който ищецът се е задължил да предаде в собственост на ответника сума в размер на 2300 лв. Кредитът е бил отпуснат при следните условия: една на брой погасителна вноска, със срок на кредита - 45 дни, при фиксиран годишен лихвен процент (ГЛП) - 40,15 %, годишен процент на разходите (ГПР) – 47,98 % и общ размер на всички плащания – 3103,85 лв. Договорът е бил сключен при Общи условия, приложени към исковата молба и приети като писмени доказателства по делото.

В чл. 1, ал. 1 от договора е посочено, че с подписването му кредитополучателят заявява, че преди подписването на договора е избрал доброволно да се ползва от допълнителна незадължителна услуга експресно разглеждане на заявлението с искане за потребителски кредит, предоставена от кредитодателя, което обстоятелство било декларирано изрично в попълненото заявление чрез средство за комуникация от разстояние. В чл. 1, ал. 2 от договора е уговорено, че услугата за експресно разглеждане на заявлението с искане за потребителски кредит е изцяло извършена и предоставена от „ИНТЕРНЕТЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД, за което кредитополучателят дължи такса за експресно разглеждане на документи за отпускане на потребителския кредит в размер на 690 лв.

В съдържанието на т. 4.3., в част III „Разходи по кредита“, от представения по делото Стандартен европейски формуляр е посочено, че такса за закупуване на допълнителна услуга „Експресно разглеждане на Заявлението за кредит“ е приложима само, когато услугата е поискана от кредитополучателя и е предоставена от кредитодателя.

В договора е обективиран и погасителният план на вземанията по кредита, от който се установява, че в полза на дружеството се дължат следните суми: главница - 2300 лв.; възнаградителна лихва – 113,85 лв. и такса за експресно разглеждане в размер на 690 лв., като посочените задължения са изискуеми, считано от датата на падежа – 28.08.2022 г.

Като писмено доказателство по делото е прието и платежно нареждане от 14.07.2022 г., удостоверяващо извършено плащане на заемната сума от 2300лв. по договора в полза на кредитополучателя А. В. Д..

В чл. 8 от договора е уговорено, че кредитодателят предоставя допълнителна услуга на кредитополучателя, даваща му възможност за удължаване на срока за връщане на отпуснатия кредит 30, 45, 60, 75 или 90 календарни дни след първоначално определения срок /падеж/, срещу задължението на кредитополучателя да заплати такса за удължаване на срока съгласно Тарифата на „ИНТЕРНЕТЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД , най -

късно на новата падежна дата на задължението по индивидуалния договор.

С Анекс № 1 от 30.08.2022год. ,страните са се споразумели ,че се удължава периода на кредита с 45 дни и падежа на задължението е 12.10.2022год. срещу такса в размер на 803,85лв.,дължима преди новата падежна дата. Общия размер на плащанията е 3 103,85лв.

С платежно нареждане от 29.08.2022год. А. В. Д. е заплатил сумата от 803,85лв.на ищеца.

С Анекс № 2 от 18.10.2022год. страните по договора са се споразумели ,че се удължава срокът на договора с 30 дни ,с падеж на 11.11.2022год. срещу такса от 535,90лв. Общия размер на плащанията към новата падежна дата е 3 163,85лв.

От копие от нареждане за кредитен превод се установява ,че на 18.10.2022год. А. В. Д. е заплатил 535,90лв. на „Интернешънъл Саламанка Капитал“ООД.

С Анекс № 3 от 16.11.2022год. ,страните са се споразумели ,че се удължава периода на кредита с 30 дни и падежа на задължението е 11.12.2022год. срещу такса в размер на 535,90лв.,дължима преди новата падежна дата. Общия размер на плащанията е 3 223,85лв.

С платежно нареждане от 11.11.2022год. А. В. Д. е заплатил сумата от 535,90лв.на ищеца.

С Анекс № 4 от 19.12.2022год. ,страните са се споразумели ,че се удължава периода на кредита с 30 дни и падежа на задължението е 10.01.2023год. срещу такса в размер на 535,90лв.,дължима преди новата падежна дата. Общия размер на плащанията ,дължими към новата падежна дата 3 343,85лв

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР и 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на предявените искове е обусловена от установяването на валидно сключен договор за потребителски кредит между страните, липсата на изпълнение на договорните задължения от страна на ответника, който се е задължил да върне заемната сума на уговорения падеж, ведно с уговорена възнаградителна лихва в търсения размер , както и настъпил падеж на процесните вземания.

В тежест на ответника е да докаже основанията, обуславящи недействителност на процесния договор.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства се установява наличието на договорно правоотношение между страните по индивидуален договор за потребителски кредит SO № 3132/14.07.2022год. , по силата на който ищецът е предоставил на А. В. Д. паричен заем в размер на 2300 лв., като сумата е била усвоена към датата на сключване на договора, с оглед извършен банков превод от ищеца по сметка на кредитополучателя.

Сключеният между „ИНТЕРНЕСЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД и А. В.

Д. договор е потребителски, поради което намира своята правна регламентация в Закона за потребителския кредит (ЗПК), като според легалната дефиниция, дадена в разпоредбата на чл. 9 ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. В отношенията между страните не се спори, че договорът е сключен по реда за предоставяне на финансови услуги от разстояние, регламентиран в ЗПФУР, като според чл. 6 договорът за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средство за комуникация - едно или повече. Дефиниция на понятието "финансова услуга" се съдържа в § 1, т. 1 от ДР на ЗПФУР - това е всяка услуга по извършване на банкова дейност, кредитиране, застраховане, допълнително доброволно пенсионно осигуряване с лични вноски, инвестиционно посредничество, както и предоставяне на платежни услуги, а на "средство за комуникация от разстояние" - в § 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР, в който е посочено, че това е всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременно физическо присъствие на доставчика и на потребителя.

Процесният договор има характеристиките на договор за потребителски кредит съгласно дадената в чл. 9, ал. 1 от ЗПК легална дефиниция, а кредитополучателят има качеството потребител по смисъла на пар. 13, т. 1 от ДР на ЗЗП. Ето защо, договорът следва да бъде съобразен изцяло с изискванията на ЗПК и ЗЗП. На основание чл. 7, ал. 3 ГПК съдът служебно следи за наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител. Отделно от това нормите на ЗПК са повелителни, поради което съдът може служебно да се произнесе по действителността на клаузи в договор за потребителски кредит, когато са налице за това правни или фактически обстоятелства.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. В процесния договор за потребителски кредит е посочен процент на ГПР 47,98 %, т.е. формално е изпълнено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на

ЗПК "общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

От разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от договора се установява, че с подписването му кредитополучателят заявява, че преди подписване на договора е избрал да се ползва от допълнителна услуга за експресно разглеждане на заявлението с искане за потребителски кредит, предоставена от кредитодателя, което обстоятелство било декларирано изрично в попълненото заявление чрез средство за комуникация от разстояние. Видно от чл. 1, ал. 2 от договора е, че страните са уговорили, че услугата експресно разглеждане на заявлението с искане за потребителски кредит е изцяло извършена и предоставена от „ИНТЕРНЕТЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД, поради което кредитополучателят следвало да заплати такса за експресно разглеждане на документи за отпускане на потребителския кредит в размер на 690 лв. Видно от погасителния план по договора за кредит е, че ответникът дължи на дружеството - кредитодател следните суми: главница - 2300 лв.; възнаградителна лихва: 113,85 лв. и такса за експресно разглеждане в размер на 690 лв., като посочените задължения са изискуеми, считано от датата на падежа – 28.08.2022 г.

Съгласно чл. 10а, ал. 1 от ЗПК, кредиторът може да събира от потребителя такси и комисиони за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит. Целта на таксите и комисионите по смисъла на цитираната разпоредба е да се покрият административните разходи на кредитора при предоставяне на допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, но различни от основната услуга по предоставяне на кредит. Кредиторът не може да изисква плащане на такси за действия, свързани с управлението и усвояването на кредита, тъй като те са част от дейността му по предоставяне на кредита - чл. 10а, ал. 2 ЗПК. Съдът приема, че клаузата по чл. 1 от договора, в която е уговорено заплащането на такса за експресно разглеждане на заявлението с искане за потребителски кредит противоречи на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, който забранява заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване на кредита. Поради изложеното, процесната клауза е нищожна на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, тъй като същата е в противоречие със закона (чл. 10а, ал. 2 ЗПК). В допълнение, следва да бъде съобразено, че уговорената такса за експресно разглеждане накърнява добрите нрави, доколкото стойността ѝ се доближава до тази на предоставена в заем сума, което води до значителна нееквивалентност на насрещните престации. В аспекта на изложеното, съдът приема, че процесната клауза от договора носи характеристиките и на неравноправна такава по смисъла на чл. 143 от ЗЗП. Съгласно чл. 143, ал. 1 от ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка във вреда за потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и

задълженията на търговеца/доставчика и потребителя, а според чл. 146, ал. 1 от ЗЗП неравноправната клауза е нищожна, освен ако е уговорена индивидуално. В настоящия случай от ищеца не бяха ангажирани доказателства, от които да се установи, че клаузата е индивидуално договорена. Предвид факта, че задължението за заплащане на таксата за експресно разглеждане е включено в предварително изготвения от кредитора формуляр, следва да се приеме, че съставлява условие за получаване на кредита.

На следващо място настоящият съдебен състав приема, че предвидената в договора и погасителния план такса за експресно разглеждане представлява разход по кредита, който следва да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите - ГПР, съгласно императивното изискване на чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ЗПК.

На основание чл. 19, ал. 4 ЗПК годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, по-конкретно основен лихвен процент - 0.1 %, плюс 10 %, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума. В противен случай и на основание чл. 19, ал. 5 ЗПК тези клаузи са нищожни.

Съдът приема, че ако при изчисляване на ГПР се включи и таксата за експресно разглеждане от 690 лв., то тогава ГПР ще надхвърли 50%, съответно надхвърля законоустановения максимум по чл. 19, ал. 4 от ЗПК. При това положение се установява, че договорът за потребителски кредит не отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като в него не е отразен действителният процент на ГПР. Годишният процент на разходите е част от същественото съдържание на договора за потребителски кредит, въведено от законодателя с оглед необходимостта за потребителя да съществува яснота относно крайната цена на договора и икономическите последици от него, за да може да съпоставя отделните кредитни продукти и да направи своя информиран избор. След като в договора не е посочен ГПР при съобразяване на всички участващи при формирането му компоненти, което води до неяснота за потребителя относно неговия размер, не може да се приеме, че е спазена нормата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК.

Последица от неспазване изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК е, че договорът се явява недействителен - чл. 22 ЗПК.

При недействителност на договора, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит и да я присъди на ищеца, доколкото ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД и в цитираната разпоредба на чл. 23 ЗПК е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита. Ако се приеме, че установяването на дължимостта на чистата сума по получения кредит и осъждането на потребителя за нейното връщане следва да се извърши в отделно производство, по предявен иск с правно основание чл. 55 ЗЗД, то би се достигнало до неоснователно обогатяване за потребителя, предвид изискуемостта на вземането по

недействителен договор. Това би противоречало на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване, в какъвто смисъл е разпоредбата на чл. 23 ЗПК в специалния ЗПК.

Безспорно в отношенията между страните е обстоятелството, че А. В. Д. е усвоил изцяло заемната сума, предоставена по силата на процесния договор за потребителски кредит. Доколкото съдът достигна до извод за недействителност на договора за кредит, то съгласно чл. 23 ЗПК, кредитополучателят дължи единствено чистата стойност на кредита, която в настоящия случай е в размер на 2300 лева, като не дължи лихва или други разходи.

По аргумент от чл. 23 ЗПК, предвид установената нищожност на договора за потребителски кредит № 3132/14.07.2022 г., Анекс № 1 / 30.08.2022 год., Анекс № 2/18.10.2022 год., Анекс № 3/16.11.2022 год. и Анекс № 4/19.12.2022 год., следва че А. В. Д. не дължи на кредитодателя заплащането на сумата от 113,85 лв., представляваща възнаградителна лихва по договора, за периода 28.08.2022 год. – 28.08.2022 год., поради което искът по чл. 422 ГПК вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Недължимо е и претендираното от ищеца вземане на сумата от 139,92 лв., мораторна лихва за периода от 29.08.2022 год. до 03.04.2023 год., доколкото дължимостта му е обусловена от действието на процесния договор, който е недействителен. Съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят не дължи както лихва, така и други разходи по кредита.

Ответникът представя платежни нареждания за извършени плащания към кредитора в общ размер на 1875,65 лв. във връзка с Анекси, извършени в периода 30.8.2022 год. – 11.11.2022 год.

Както бе посочено по-горе, съгласно чл. 10а, ал. 2 от ЗПК е забранено заплащане на такси и комисионни за действия свързани с усвояване и управление на договора.

По отношение на таксата за удължаване на срока за връщане на кредита следва да се посочи, че действието, за което е дължима същата – удължаване на крайния падеж за връщане на общата дължима сума от кредитополучателя над първоначално уговорения от 45, съответно 30 дни, по същността си е именно действие, пряко касаещо управлението на кредита – определяне на крайния срок на договора, чрез продължаване на действието му с удължаване на крайния срок за връщане на заемната сума, както и начислените лихви и такси.

Кредиторът не може да изисква плащане на такси за действия, свързани с управлението и усвояването на кредита, тъй като те са част от дейността му по предоставяне на кредита - чл. 10а, ал. 2 ЗПК. Ето защо внесените от ответника на това основание суми са неоснователно платени и подлежат на връщане.

Кредиторът не би могъл да осъществи прихващане на изпълнение с несъществуващите задължения за договорна и мораторна лихва, поради което със заплатената от ответника сума е възможно погасяване само на валидно възникналото

задължение за връщане на чистата стойност на кредита /главницата/.

Следователно ищецът се легитимира като кредитор на вземане в размер на **424,35 лева**, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – получената чиста стойност на кредита подлежи на връщане при поискване. Предходна забава обаче няма, доколкото уговорките за връщане на кредита на погасителни вноски не обвързват потребителя.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски съразмерно с уважената част от исковете.

При съобразяване на задължителните тълкувателни разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 4/2013г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и в исковото производство. Ищецът е представил списък по чл. 80 ГПК, с който претендира присъждането на следните разходи, извършени в хода на процеса: 1000,63 лв. - разноски в заповедното производство, от които 51,08 лв. - държавна такса и 949,55 лв. - адвокатско възнаграждение.

В исковото производство : 1251,08лв. ,от които 51,08лв. - държавна такса в исковото производство; 1200 лв. - адвокатско възнаграждение за исковото производство.

От страна на ответника е направено възражение по чл.78,ал.5 от ГПК,което съдът приема за основателно.

С Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи, както и че национална уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба от ДФЕС. Изрично е посочено, че при наличието на посочените ограничения не е възможно позоваването на легитимни цели, както и че националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба спрямо страната, осъдена за разноски, включително и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. Решенията на Съда на Европейския съюз по преюдициални запитвания са задължителни за всички съдилища на основание чл. 633 ГПК.

Като взе предвид вида и обема на осъществената правна защита в заповедното и исковото производство, липсата на фактическа и правна сложност на спора, броя на

проведените в исковото производство открити съдебни заседания - едно заседание, обстоятелството, че от служебно извършена справка от информационната система на Софийски районен съд се установява, че за период от по - малко от една година по идентични заявления и иски молби на „Интернешънъл Саламанка Капитал“ ООД срещу А. В. Д. са образувани над 75 искиви и заповедни производства, по всяко от които се претендира адвокатско възнаграждение между 480 лв. и 1300 лв., както и при съобразяване, че част от кумулативно съединените искиве са отхвърлени поради недействителност на договора по чл. 22 ЗПК вр. чл. 23 ЗПК (решение от 16.07.2020 г. по съединени дела С-224/19 и С-259/19 на Съда на Европейския съюз) настоящият съдебен състав приема, че на ищеца следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв. за исковото производство и 100 лв. за заповедното.

Или общият размер на разноските на ищеца в заповедното производство възлиза на 151,08лв. от които: 51,08 лв. - държавна такса и 100 лв. - адвокатско възнаграждение ,като съобразно уважената част от вземанията на ищеца се дължат разноски в размер на **25,10лв.**

В исковото производство са доказани разноски в общ размер от 251,08лв., от които 51,08 лв. - държавна такса за исковото производство, и 200 лв. - адвокатско възнаграждение .

Предвид частичната основателност на предявените искиве ,на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът следва да заплати на ищеца разноски в размер на **41,72лв.** за исковото производство, съразмерно с уважената част от исковите.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноски съразмерно с отхвърлената част от исковите . Същевременно обаче ответникът не е доказал и претендирал разноски, поради което такива не следва да му бъдат присъждани.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО , по предявения по реда на чл. 422 ГПК иск с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР, че А. В. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. София, кв. „Витоша“, ул. „Чавдар Мутафов“, бл. 22, вх. „В“, ет. 3, ап. 6, **дължи** на „ИНТЕРНЕТЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД, ЕИК 200604885, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Люлин“ № 9, блок 963, ет. 1, сумата от **424,35 лева**, представляваща главница по Договор за потребителски кредит SO № 3132/14.07.2022 г., ведно със законна лихва от 05.04.2023 г. до изплащане на вземането,за която е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 24.04.2023 г. по ч. гр. д. № 18366/2022 г. по описа на СРС, 65 състав.

ОТХВЪРЛЯ , предявеният по реда на чл. 422 ГПК от „ИНТЕРНЕТЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД, ЕИК 200604885, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Люлин“ № 9, блок 963, ет. 1, **срещу** А. В. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. София, кв. „Витоша“, ул. „Чавдар Мутафов“, бл. 22, вх. „В“, ет. 3, ап. 6, иск с правно основание чл. 240, ал. 1 от ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР, за разликата от уважения размер от **424,35лв.** до пълния предявен размер от

2 300лв. ,представляваща главница по Договор за потребителски кредит SO № 3132/14.07.2022 г., ведно със законна лихва от 05.04.2023 г. до изплащане на вземането,за която е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 24.04.2023 г. по ч. гр. д. № 18366/2022 г. по описа на СРС, 65 състав, като неоснователен .

ОТХВЪРЛЯ , предявените по реда на чл. 422 ГПК от „ИНТЕРНЕТЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД, ЕИК 200604885, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Люлин“ № 9, блок 963, ет. 1, **срещу** А. В. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. София, кв. „Витоша“, ул. „Чавдар Мутафов“, бл. 22, вх. „В“, ет. 3, ап. 6 искове ,с правно основание чл. 240, ал. 2 ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР, и чл.86,ал.1 от ЗЗД , с които се иска да бъде признато за установено, че А. В. Д., ЕГН *****, **дължи** на „ИНТЕРНЕТЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД, ЕИК 200604885 , сумата от **113,85 лева**, представляваща договорна лихва за периода от 28.08.2022 г. до 28.08.2022 г., сумата **139,92 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 29.08.2022 г. до 03.04.2023 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 24.04.2023 г. по ч. гр. д. № 18366/2022 г. по описа на СРС, 65 състав.

ОСЪЖДА А. В. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. София, кв. „Витоша“, ул. „Чавдар Мутафов“, бл. 22, вх. „В“, ет. 3, ап. 6, **да заплати** на „ИНТЕРНЕТЪНЪЛ САЛАМАНКА КАПИТАЛ“ ООД, ЕИК 200604885, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Люлин“ № 9, блок 963, ет. 1, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **25,10лв.**,представляваща деловодни разноси в заповедното производство и сумата от **41,72лв.** , разноси за исковото производство, съразмерно с уважената част от исковите.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____